

'Juist wel', zei Fjölsvin. 'Je bent precies op de plek waar je moet zijn. Svipdagr helpt jou met het zien van Sinmara en jij helpt Svipdagr met het zien van zijn geliefde Menglöd.'

'Sinmara!' riep Gunnarr. 'Is zij hier?'

'Je zult haar spoedig zien', antwoordde de reus. 'Ze is bevrijd. Vervolg je weg naar boven en daar zal ik je weer spreken, mens.'

Bovenin Yggdrasil bevindt zich Vidofnir, dacht Gunnarr. Moet ik daar helemaal naartoe? Leef ik nu in de toekomst die invloed heeft op het heden? Ik heb Svipdagr geholpen en hij heeft mij begunstigd... dit klinkt allemaal onwaar. Wat is dit voor een magie?

Met bloed, zweet en tranen bereikte Gunnarr de kruin van de wereldboom. Bloed op zijn handen van de beklimming, zweetpareltjes op zijn voorhoofd van de inspanning en tranen in zijn ogen van de pijn.

Een enorme adelaar zat groots in het midden en tussen zijn ogen bevond zich een kleine vogel, een havik.

'Vidofnir en Vedrfofnir', zei Gunnarr. 'Wat heb ik hier te zoeken?' Hij bekeek de goudkleurige veren van Vidofnir die straalden in het zonlicht.

'Pak je zwaard', verzocht Fjölsvin de eenstrijder.

'Waarom?'

'Pak je zwaard, mens. Je moet vechten tegen Vidofnir.'

Vechten tegen die adelaar, schrok Gunnarr. Dat kan hij niet menen.

De adelaar had hem zien aankomen en begon hevig te krassen in de lucht. Het geluid deed pijn aan de oren van de mens en hij deed zijn handen voor zijn gehoorgangen. De grote roofvogel begon hevig te klapperen met zijn vleugels en de havik tussen zijn ogen verliet zijn positie.

Gunnarr trok het zwaard van Vestein en wist niet wat hem te wachten stond. Ik heb het hanteren van een zwaard geleerd van mijn grootvader, dacht hij. Frode heeft mij zijn kunde laten zien, maar ik ben geen zwaardvechter. Ik was nog te jong om zijn zwaard optimaal te benutten. Grootvader, na jouw mysterieuze verdwijning heb ik het zwaardvechten geperfectioneerd en lesgegeven aan mijn kinderen. Mijn zoon Magnorr had geen interesse in je wapen, maar mijn dochter wel. Jouw zwaard intrigeerde Freya, ondanks haar kleine handen. Ik moet eerlijk bekennen dat een strijdbijl beter in mijn handen ligt, maar ik heb nu geen keuze. Ik zal het zwaard van de zoon van landheer Hroar, de Geduldige, moeten gebruiken.

Hij zag dat de roofvogel hem in de gaten hield, maar die zette geen aanval in. Gunnarr bleef in een defensieve houding.

Het gewapper van de goudkleurige vleugels van Vidofnir werd minder en stopte op den duur. Twee adelaarsogen keken de mens aan. 'De laatste einheri', zei hij. 'De mens die zich nu bevindt op twee plaatsen.'

'Praat niet in raadsels!' riep Gunnarr. 'Ik weet nog geeneens wat ik hier te zoeken heb.'

'Dat weet je wel', zei Vidofnir. 'Jij bent hier om de mens Svipdagr te helpen.' De vogel vloog omhoog en cirkelde rond tussen de bladeren van de wereldboom. Gunnarr hield zijn vliegbewegingen goed in de gaten en voorzag een spoedige duikvlucht van de adelaar.

'Zorg ervoor dat hij niet meer kan vliegen', opperde Fjölsvin. 'Snij zijn vleugels af. Dat is mijn advies aan jou.'

De grote vogel kwam op de mens afgevlogen. Dat is makkelijker gezegd dan gedaan, dacht Gunnarr en hij probeerde met zijn zwaard de adelaar te raken, maar hij miste. Vidofnir maakte weer hoogte, maar bleef de mens goed in de gaten houden. De vogel zette een tweede duikvlucht in met zijn vlijmscherpe klauwen voor zich uit. Gunnarr ontweek de aanval en met de punt van zijn zwaard stak hij naar boven in de rechtervleugel van de adelaar. Door de snelheid van de vogel sneed het lemmet van het zwaard van Vestein diep in de rechtervleugel. Vidofnir viel met een smak op de brede takken van Yggdrasil.

'Nu is je kans', zei de reus.

Gunnarr liep met het zwaard hoog in de lucht op de enorme adelaar af en hakte erop los. Na enkele krachtige slagen liet de rechtervleugel van Vidofnir los. Bloed stroomde over de bruine takken en de vogel krijste van de pijn. Opeens loste de vleugel op. De verbazing was af te lezen op het gezicht van Gunnarr.

'Dit is het vlees voor Geri', zei Fjölsvin. 'Nu de andere vleugel, mens.'

De adelaar kon niet meer vliegen en lag er weerloos bij. Gunnarr zag de angst in de ogen van de vogel die tegen de mens sprak: 'Je kunt mij niet doden. Niet met dat zwaard.'

Gunnarr deed wat hem opgedragen werd en ontdeed de adelaar van zijn andere vleugel. Wederom kwam er een oorverdovende kreet uit de snavelbek van Vidofnir. Ook de linkervleugel loste op in het niets, zoals ook de rechtervleugel van de adelaar had gedaan.

'Dit is het vlees voor Freki', zei Fjölsvin. 'Je hebt de wolven van Odin afgeleid.'

'Waar heb je het over?' riep Gunnarr in het wilde weg. Hij hoorde de stem van Fjölsvin, maar hij zag de reus niet. Alleen de gewonde roofvogel zag hij voor zich die kermde van de pijn. 'Ik zie geen wolven.'

'Svipdagr zal de burcht binnen kunnen stappen en daar zal hij herenigd worden met Menglöd.'

Gunnarr zat onder het bloed van de vogel en haalde zwaar adem. Het zwaard van Vestein kleurde ook rood van het bloed tot aan het gevest.

'Dood het wezen', opperde de reus.

'Geen enkel wapen kan mij doden', kreunde Vidofnir.

'Dat is een leugen', corrigeerde Fjölsvin de vogel. 'In ruil voor een van zijn veren zul je een wapen ontvangen dat de adelaar kan doden.'

De adelaar begon ondanks zijn pijn te lachen en zei: 'Dat wapen is opgeborgen. Ik zal helen van mijn wonden.'

'Sinnmara is bevrijd', zei de reus. 'Pak een van zijn veren, mens.'

Zachtjes en op zijn hoede liep Gunnarr naar de gewonde vleugelloze adelaar toe, die bloedend op de grond lag. Hij pakte een staartveer en liep achteruit terug. Gunnarr hield Vidofnir nauwlettend in de gaten.

Opeens loste de veer op en in zijn linkerhand zag Gunnarr een wapen tevoorschijn komen. Het was een zwart zwaard, beschreven met vele runen-tekens.

'Gesmeed door de smid Völundr en versierd met runen door Loki', zei de reus.

Het zwaard hield hij vast met zijn linkerhand en Gunnarr borg het zwaard van Vestein op via zijn handschoen. Het zwaard van Loki, dacht hij.

'Laevateinn is de naam van het zwaard en het is het enige wapen dat Vidofnir kan doden.'

'Dood mij', smeekte de adelaar, die kermde van de pijn. Vleugelloos was hij machteloos tegen het wapen dat Gunnarr nu met zich meedroeg. 'De profetie moet je in ere houden.'

'Dood hem!' riep Fjölsvin. 'Dood hem nu! Sinnmara zal je onthalen na de dood van de adelaar.'

Gunnarr dacht er verder niet bij na en was razend op zoek geweest naar de vrouw die hij van de moeder van Hel moest ontmoeten. Hij stak het zwarte zwaard in de borst van de adelaar en bloed gutste uit het vogellijf. Gunnarr hoorde de oorverdovende laatste pijnkreet van Vidofnir.

'Ragnarok!' krijste de adelaar. 'Ik heb de eindstrijd ingeluid.'